

Hồi thứ mười

Tài mọn khí hùng

Nhìn bộ tướng của Vương Kỳ Lân, tổng trấn Hàm Dương, Cát Nhượng và Tuệ Nam biết lão đã bị trúng phải một chất độc vô cùng lợi hại. Nước da xanh nhợt nhạt, cơ thể khô quắt, hai con ngươi muốn lồi ra ngoài, trông tựa một bộ xương khô đét lâu ngày.

Vương Kỳ Lân lấy chân khí, hỗn hển nói:

- Đại công tử... Lão phu bất tài... nên để cho bá tánh Hàm Dương bị rơi vào kiếp nạn này.

Cát Nhượng vỗ về Vương Kỳ Lân:

- Đại nhân đừng suy nghĩ quá mà bệnh tình nặng nề hơn. Thế nào tại hạ cũng có cách giải nạn cho đại nhân và bá tánh ở đây.

Tuệ Nam mỉm cười:

- Đại nhân yên tâm, nhất định Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại Công Tử sẽ hóa giải kiếp nạn giùm ngài. Có công tử ở đây thì chuyện gì cũng xong hết.

Cát Nhượng tăng hắng, cắt ngang lời Tuệ Nam:

- Ậy... Đại nhân đừng tin lời gia nữ. Thị dù sao cũng chỉ là hạng người tiểu tốt không biết lợi hại là gì.

Tuệ Nam trợn mắt, nhưng cũng kịp nuốt những lời giận dữ vào trong. Nàng nguyệt Cát Nhượng rồi quay lại Vương Kỳ Lân:

- Đại nhân cứ tự nhiên ở nhà, mở đại tiệc, đại công tử của ta thân chinh trong một khắc sẽ hạ quái thủ trở về ngay.

Vương Kỳ Lân nhìn Cát Nhượng bằng ánh mắt tâm phục khẩu phục:

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại Công Tử đã bắt được Bạch Hạc tiên cô, lão phu đây khâm phục vô cùng. Có công tử giúp sức chắc chắn bá tánh Hàm Dương sẽ thoát khỏi kiếp nạn này.

Vương tổng trấn gắng gượng ngồi lên. Vương Quế vội đỡ lấy lưng lão quan:

- Phụ thân ngồi lên làm gì ?

Tuệ Nam cùng nói theo:

- Đại nhân cứ nằm nghỉ.

Vương Kỳ Lân lắc đầu:

- Công tử sắp sửa thân chinh vào đầm rồng hang cọp, chưa biết thắng bại ra sao, lão phu cảm kích tấm lòng nhân hậu của đại công tử, nên muốn quì bái người ba lạy gọi là tấm lòng thành với bậc anh hùng, hào kiệt.

Vừa nói Vương Kỳ Lân vừa tụt xuống nhưng Cát Nhược đã vội vã đỡ lão quan lên:

- Người xưa nói: “Quan chi phụ mẫu”. Vương tổng trấn rất xứng là phụ mẫu của dân đen.

Nghĩ sao nói vậy, Cát Nhược cảm thấy hào khí của mình bất giác bốc cao ngùn ngụt, liền khẳng khái hứa luôn:

- Cát Nhược này dù vô tài, bất đức, cũng vì lão quan quyết xông xáo đầm quái thú một phen.

Chàng đỡ Vương Kỳ Lân ngồi trở lại giường.

Vương Kỳ Lân nhìn qua Vương Quế:

- Quế nhi... Con có cho đại công tử biết tất cả mọi việc chưa?

Vương Quế gật đầu:

- Gia gia... con đã nói hết với đại công tử rồi, nhưng người từ chối...

Vương Kỳ Lân quay lại Cát Nhược:

- Đại công tử... người đừng từ chối mà, lão phu khó lòng nhắm mắt nếu chẳng may không có giải được.

Cát Nhược khoát tay:

- Ậy... Tại hạ đã nghe tiểu thư nói đến việc nâng khăn sửa túi cho bất kỳ ai giải trừ được kiếp nạn cho bá tánh Hàm Dương. Tại hạ từ chối bởi chưa làm được gì cả.

Vương Kỳ Lân gật đầu:

- Công tử... Lão phu kính trọng tấm lòng khẳng khái anh hùng của công tử.

Tuệ Nam chen vào:

- Đại công tử của tiện nữ không phải chê Vương tiểu thư, nhưng chàng quả người còn khách sáo bởi chưa biết đại sự có thành công hay không.

- Lão phu tin có Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại Công Tử nhất định quái thú kia phải bị tiêu trừ.

Tuệ Nam quay lại Cát Nhược:

- Như lời Vương tổng trấn vừa nói, gia nữ chúc mừng cho đại thiếu gia có được người vợ như Vương tiểu thư.

Cát Nhược buông một câu đốp chát:

- Đa tạ... Đa tạ lời khen của gia nữ... Tiểu gia đa tạ người nhiều lắm... Rất là... là tâm đắc với những lời ngoa ngôn của người.

Trong lúc Cát Nhược nói thì Vương Quế thẹn thùng cúi mặt nhìn xuống mũi hài của mình. Đôi thu nhân thỉnh thoảng liếc trộm Cát Nhược.

Tuệ Nam nói với Vương Tổng trấn:

- Đại nhân. Ngay bây giờ chúng tôi sẽ khởi hành đến đầm quái thú.

Vương Kỳ Lân khoát tay:

- Nhị vị vừa mới đến, chắc còn nhọc mệt, thôi thì ở lại đây. Sáng sớm mai mới đúng thời khắc cống nạp Vương Quế cho quái thú, nhân tiện có nhị vị cùng theo với đoàn luôn thể.

Cát Nhược vỗ tay:

- Đại nhân nói rất đúng... Một công hai việc, chúng ta vừa có thời gian nghỉ ngơi, ăn uống rồi bàn cách tiêu trừ quái thú, chứ đâu cần gấp gáp gì.

Cát Nhược gõ tay lên trán nhìn Tuệ Nam, rồi quay lại Vương Quế.

Vương Kỳ Lân nhìn Cát Nhược hỏi:

- Đại công tử vừa có ý gì hay ?
- Tại hạ vừa có một kế
- Công tử cứ nói.

Cát Nhược gật gù, buông lời thật chậm:

- Vương tiểu thư đây vốn chẳng hề biết võ công, còn gia nữ của tại hạ đã luyện thành thân công tái thể, trong thiên hạ khó ai bì kịp, thế thì sao không thế gia nữ vào chỗ của tiểu thư, khi gặp quái thú, bất kỳ xuất thủ lấy mạng quái vật. Kế đó hay không nào.

Cát Nhược vừa dứt lời thì cảm thấy có một luồng kinh khí sắc như bảo kiếm đâm thẳng vào môn của mình, chàng nhảy đồng lên:

- Oái !

Liền đó có tiếng vo ve như muỗi kêu đập vào thính nhĩ:

- Người đứng là tên gian trá, vô liêm sỉ. Người muốn ta chết thế cho hôn thê của người à ?

Nghe giọng truyền âm gay gắt của Tuệ Nam, da thịt Cát Nhược nổi đầy gai ốc, rồi rùng mình một cái. Cát Nhược gãi tai, giả lả cười:

- Đó là kế mọn của tiểu gia. Nhưng tiểu gia lại sợ tên quái thú kia biết chân diện mục của Vương tiểu thư, thì sẽ bại lộ ngay. Hay cứ để Vương tiểu thư đó, còn tiểu gia và gia nữ hộ tống theo.

Chàng quay lại Tuệ Nam:

- ý của tiểu gia như vậy đó, gia nữ đồng ý chứ?

Nàng nguyệt Cát Nhược:

- Tuệ Nam chỉ mong đại công tử trong lúc nguy nan đừng bỏ rơi gia nữ mà thôi.

Cát Nhược xấu mặt xuống, nói:

- Hừ... người thật coi thường tiểu gia quá !

Cát Nhược chấp tay sau lưng, ngúng nguẩy bỏ ra đứng bên cửa.

Vương Quế bước theo chân Cát Nhược thả thỏ vào tai chàng:

- Đại công tử đừng bắt nần.

Vương Kỳ Lân lên tiếng:

- Vương nhị Con hãy mời nhị vị ân nhân về thư phòng nghỉ ngơi, và bảo sai nha lo toan chu tất.

- Vương nhị tuân lệnh !

Vương Quế liền hướng dẫn Cát Nhược và Tuệ Nam về thư phòng. Phòng Cát Nhược đối cửa với phòng Tuệ Nam, bên trong thật là sạch sẽ, và lộng lẫy. Đúng là những thư phòng của bậc đại gia vọng tộc.

Cát Nhược bước vào phòng vươn vai ngáp dài, chàng nói với Tuệ Nam:

- ái chà, được ở trong căn phòng này, tiểu gia chẳng còn thiết đi đâu nữa.

Tuệ Nam liếc Cát Nhược.

Vương Quế chỉ cửa sổ nói:

- Đại công tử ban đêm đừng mở cánh cửa sổ đó.

Cát Nhược nheo mày, hỏi:

- Nàng lo lắng ta mở cửa sổ sẽ bị trúng gió độc à?

Vương Quế lắc đầu:

- Không phải đâu. Vì ban đêm ở Hàm Dương thường xuất hiện bầy dơi tinh. Bọn chúng từ trong đầm quái thú bay ra. Bọn dơi tinh này gặp bất cứ ai, đều lao vào cắn cổ hút máu. Người bị cắn cổ hút máu chắc chắn sẽ chết nội trong ba ngày.

Cát Nhược rùng mình:

- ái chà, có chuyện đó nữa sao ?

- Bởi vậy thiếp mới nói đại công tử đóng cửa. Nhưng với võ công trác tuyệt của đại công tử thì lũ dơi tinh có đáng gì.

Cát Nhược nhăn mặt nhìn lên Tuệ Nam.

Vương Quế ôm quyền nói:

- Đại công tử nghỉ ngơi. Tiện nữ xin lui bước.

Cát Nhược trong lòng muốn kêu hai nàng ở lại, nhưng Tuệ Nam như đọc được ý nghĩ của chàng liền nắm tay Vương Quế bước ra ngoài luôn.

Cửa phòng vừa đóng sập lại. Cát Nhược đã trừng trừng nhìn về phía cửa sổ rồi rón rén bước lại, ghé mắt qua lỗ khóa. Bên ngoài trời bắt đầu sẫm tối, tiếng gió đùa vi vu khiến trí tưởng tượng của chàng hiện rõ những bóng dơi ma chập chờn bay quanh cửa sổ.

Cát Nhược ngồi xuống mép giường, ôm đầu rên rỉ:

- Chẳng lẽ mình lại có số chết yếu sao ?

Cạch !

Cát Nhược nhảy dựng lên, sau cú nhảy đó, Cát Nhược đã đứng sững lưng trên giường, hai mắt mở trừng trừng hướng về phía cửa phòng.

Vương Quế mở cửa bước vào, thấy bộ dạng của Cát Nhược đang đứng trên giường giống như những gã hát tuồng, liền nói:

- Đại công tử chưa nghỉ sao ?

Cát Nhược thấy trên tay Vương Quế là khay thức ăn cùng vò rượu thơm lừng, mà mình thì đang đứng ngơ ngớ trên giường, trông chẳng giống ai, liền chống chế:

- Tiểu gia đang hành công vận khí, điều hòa chân ngươn, chuẩn bị đối mặt với quái thú. Tiểu thư ra vào bất ý, tí chút nữa tiểu gia tẩu hỏa nhập ma, thật là tai hại.

Cát Nhược vừa nói vừa nhảy xuống giường.

Vương Quế đặt khay thức ăn và vò rượu lên bàn, rồi quay lại Cát Nhược:

- Vương Quế sơ ý, chút nữa đã hại đến công tử. Xin người bỏ qua cho.

- Tất nhiên rồi. Tiểu gia chẳng trách cứ gì nàng đâu, chỉ sợ ta vô tình phát chưởng, nàng sẽ bị trọng thương hoặc chết. Cát Nhược này ân hận lắm thôi.

Cát Nhược xuống giọng nói nhỏ vào tai Vương Quế:

- Vương tiểu thư thấy gia nữ của tiểu gia đang làm gì vậy ?

- Tiệp nữ không biết Tuệ Nam cô nương làm gì, nhưng gõ cửa mãi vẫn không có người ra, bên trong thì lại im lặng như tờ. Có lẽ Tuệ Nam cô nương đã ngủ.

Cát Nhược gật đầu, thở dài một tiếng, Vương Quế liền hỏi:

- Sao đại công tử lại thở dài ?

- Tại hạ cảm thấy đêm nay tịch mịch quá, phải chi có gia nữ cùng đàm đạo thì hay biết mấy!

- Đại công tử đã muốn như vậy, thì Vương Quế sẽ qua bên đó bấm báo với Tuệ Nam cô nương.

Cát Nhược liền khoát tay:

- Khỏi. Vương tiểu thư khỏi bận công như vậy. Hãy để cho gia nữ nghỉ ngơi.

Cát Nhược vừa nói xong, thì ngoài cửa sổ có tiếng vỗ cánh của dơi tinh đập vào bành bạch.

Cát Nhược muốn la hét lên và chỉ tính nước chui tọt vào gầm giường trốn, nhưng làm như vậy thì còn mặt mũi nào nhìn Vương Quế, nên đành bậm gan nói:

- Vương tiểu thư hãy lui về thư phòng, lũ dơi tinh đã xuất hiện. Tại hạ sẽ dùng võ công tiêu trừ chúng. Tiểu thư ở đây rất bất tiện.

Vương Quế gật đầu:

- Đại công tử hãy cẩn thận.

Cát Nhược ưỡn ngực nói:

- Nàng đừng lo, lũ chuột đêm đó chỉ một cái phát tay của ta là chúng rút lộp độp.

Thấy bộ tướng oai phong của Cát Nhượng, bất ngờ Vương Quế chồm tới hôn phớt lên trán chàng, rồi thở thỏ nói:

- Thiếp lo cho tướng công !

Nhận nụ hôn bất ngờ của Vương Quế, Cát Nhượng đứng bần thần ngẩn ngơ. Đến khi tiếng cồng cộc do bảy dơi đâm thẳng vào cửa sổ mới giật mình, nắm tay Vương Quế, chàng nói:

- Tiểu thư về thư phòng ngay ở đây bất tiện... rất bất tiện!

Đưa Vương Quế ra khỏi phòng, Cát Nhượng đóng sầm cửa lại, và nhanh như cắt, chui luôn vào gầm giường. Khi đã chui vào gầm giường, Cát Nhượng vẫn nghe tiếng cồng cộc vang lên ngoài cửa sổ, âm thanh đó càng lúc càng rộn hơn, khiến tim Cát Nhượng cứ nhảy tung tung, muốn rụng hẳn xuống bao tử.

Sợ quá đâm liều, Cát Nhượng chui ra khỏi gầm giường, đứng dặng chân nhìn chằm chằm về phía cửa sổ, hai con ngươi tưởng như muốn lọt hẳn ra ngoài. Tay thì nắm lại thành hai quả đấm, gân cốt nổi lên có lẫn, nhưng tim thì đập thùm thụp như trống trận.

Cát Nhượng tự động viên mình, chửi đổng:

- Lũ khốn khiếp, các ngươi đừng hòng hù dọa tiểu gia.

Cát Nhượng vừa quát xong, cảm thấy có vật gì đó mềm mại đặt lên hai bả vai mình. Mồ hôi tuôn đầm cả thái dương, tim muốn nhảy thót ra ngoài bởi sự sợ hãi, Cát Nhượng từ từ quay lại.

Sau gáy chàng là khuôn mặt của Tuệ Nam.

Cát Nhượng hét lên:

- A...

Tuệ Nam bịt miệng chàng.

Cát Nhượng ậm ừ.

Tuệ Nam nói:

- Công tử thật là oai phong !

- Nàng... Nàng vào đây làm gì ?

- Để xem Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại thiếu gia chống chọi với lũ dơi tinh thế nào. Xem chừng sau nụ hôn do Vương tiểu thư ban tặng, nhuệ khí của công tử bốc cao ngàn ngút.

Nghe Tuệ Nam nói, Cát Nhượng không tỏ ra phách lối, còn mắng nàng:

- Con khỉ mốc ! Nàng thừa biết ta chẳng biết chút gì võ công, còn bày vẽ để đến nông nỗi này.

Tuệ Nam cười tủm tỉm:

- Không biết võ công, mà vẫn tự nguyện giải trừ hiểm họa cho bá tánh, công tử là kẻ chí khí vô cùng.

Cát Nhượng nheo mày, mặt chìa về phía trước:

- Nàng đừng giả vờ nói nữa. ý nàng muốn giết ta, thì cứ ra tay đi. Đừng bắt ta nạp mạng cho dơ tinh.

- Công tử thử nghĩ lại coi, nếu may mắn Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng tiêu trừ được dơ tinh, thì sẽ như thế nào. Ngoài Vương tiểu thư tự nguyện nâng khăn sửa túi, còn có kim ngân và danh tiếng lẫy lừng. Ai mà không ham chứ?

Cát Nhược khoát tay:

- Ai ham thì ham chứ ta không ham.

Cát Nhược thở dài nói tiếp:

- Nói thật với nàng, ta càng nổi danh chừng nào càng dễ chết chừng nấy. Huống gì hiện tại, gia trang đang gặp tai biến, thân phụ không biết sống chết ra sao. Nhũ mẫu Phụng Tiên thì bất vô tâm tích, kẻ thù thì lẫn quất bên mình, thân thì chẳng hề biết một chút mảy may võ công để hộ thân, thế mà lại dây vào lăm chuyện thị phi.

Cát Nhược nhìn thẳng vào mặt Tuệ Nam, tiếp:

- Miệng lưỡi ta hàng ngày gian ngoan, xảo trá, cốt cũng chỉ muốn bảo toàn sinh mạng mình, để mưu tìm ân sư thụ giáo công phu võ học, phục hưng gia thế, chứ lòng nào muốn giả ngây, giả điên bao giờ.

Cát Nhược quay mặt ra cửa sổ, thở dài:

- Dù cho nàng có hạ thủ được dơ tinh, ta nổi tiếng trên giang hồ có dạng mọi thứ như nàng nói, Cát Nhược này cũng chẳng màng. Ta nói bằng tất cả tấm lòng, để nàng hiểu ta.

- Đến lúc này Tuệ Nam mới hiểu công tử. Lấy được giải độc cho Bạch nhi và Vương tổng trấn, Tuệ Nam sẽ đưa công tử ra mắt lệnh sư. Biết đâu lệnh sư sẽ nhận công tử là đệ tử truyền thụ võ công, ra mặt với giang hồ.

Cát Nhược quay mặt lại nhìn Tuệ Nam:

- Nếu được vậy ta vô cùng cảm kích và tạ dạ ghi lòng tẩm chân tình của nàng.

Tuệ Nam bước đến cạnh Cát Nhược, nàng nói:

- Tuệ Nam muốn cùng công tử ngay bây giờ đến đầm quái thú.

Cát Nhược hỏi giạt lại:

- Ngay bây giờ. Sao gấp quá vậy ? Không chờ đến sáng mai được à ?

- Tuệ Nam không muốn mọi người biết hành tung của mình.

- Nàng muốn giấu thân phận Bạch Hạc tiên cô ?

Tuệ Nam gật đầu:

- Đó là ý của lệnh sư.

- Thế thì chúng ta đi. Đến đầm quái thú đối mặt với dơ tinh, ta nghĩ đỡ nhiều lành ít, nàng hãy cẩn thận!

- Công tử cũng nên cẩn thận

- Đối mặt với dơ tinh là nàng chứ không phải là Cát Nhược. Nàng đừng bận tâm vì ta.

o0o

Cát Nhược và Tuệ Nam âm thầm rời Vương phủ, hai người nhắm hướng đông đi ba mươi dặm thì đến đầm quái thú. Từ trong đầm, âm thanh rì rì phát ra, nghe rợn cả cột sống, sương đêm lại dày đặc, chẳng thấy gì.

Mặc dù có Tuệ Nam đi cạnh, nhưng Cát Nhược cũng không kềm chế được nỗi lo lắng sợ sệt của mình, chàng hồi tiếc trước đây không hàm thụ võ công của gia phụ mà nghĩ lại cũng lạ, Vô Danh kiếm chủ chẳng bao giờ nói đến việc truyền thụ võ công cho Cát Nhược.

Cát Nhược thở dài một tiếng nói với Tuệ Nam:

- Tuệ Nam cô nương. Trong đầm quái thú, tại hạ nhận thấy có quá nhiều sát khí bốc lên, kể cả mùi xú uế, hay chúng ta đừng xông vào mà về báo với lệnh sư Có lệnh sư đi cùng, tại hạ an tâm hơn.

Tuệ Nam lắc đầu:

- Lệnh sư đã bế quan tịnh công rồi, ta và công tử không đòi được giải được thì không còn ai đâu.

Cát Nhược bất nhẫn phải thân hành theo Tuệ Nam, trong lòng không một chút gì an tâm, nhưng đã đến nước này cũng đành nhắm mắt bước liều theo nàng.

Cát Nhược mỗi bó đuốc, quơ đến trước. Dưới ánh sáng héo hắt của ngọn đuốc, Cát Nhược nhận ra những thân cây hình thù cổ quái, ngỡ như những con quái vật dị hình, dị dạng đang nhe nanh múa vuốt chực nhảy xổ vào hai người.

Thấy những thân cây đó, Cát Nhược bất giác nổi đầy gai ốc, đi sát hơn vào cạnh Tuệ Nam.

Tuệ Nam như đọc được ý nghĩ của Cát Nhược, nàng nói:

- Công tử đừng quá sợ như vậy. Còn đâu là nhuệ khí của Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại công tử!

Mặc cho Tuệ Nam nói, tay Cát Nhược đã nắm cứng tay nàng, miệng thì thều thào:

- Tại hạ không sợ, nhưng sao cột sống cứ ớn lạnh. Có lẽ hơi sương đêm trong đầm này quá độc hại !

Tuệ Nam trút hai hoàn linh đơn nhét qua tay Cát Nhược:

- Công tử uống hai hoàn linh đơn này, sẽ không còn sợ độc khí thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng nữa.

Cát Nhược nhận hai hoàn linh đơn từ tay Tuệ Nam, rồi bỏ luôn vào miệng.

Hai người tiếp tục đi sâu vào trong đầm quái thú. Đang lần bước đi, đột nhiên có âm thanh quái gở ù ù phát ra nghe như tiếng nghiền răng của quỷ nhập tràng.

Cát Nhược dợm quay lưng trở lại, miệng thì nói:

- Chết thật rồi. Tại hạ và cô nương chui đầu vào hang quỷ chẳng sai.

Tuệ Nam ghệt Cát Nhược lại:

- Công tử tính bỏ chạy đấy à ? Công tử đã từng nói muốn tìm ân sư võ công quán tuyệt hàm thụ, để phát dương quang đại, giờ nghe âm thanh lại quên ngay lời nói của mình sao ?

- Trời đất ơi. ở đây làm gì có dị nhân, dị sĩ, chỉ có lũ dơi tinh sắp biến thành quỷ nhập tràng.

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng đại công tử không nghĩ đến thịnh tình của Vương đại nhân và Vương tiểu thư à ?

- Tất nhiên tại hạ nghĩ đến họ chứ. Nhưng nghĩ cho cùng, mạng mình còn lo chưa nổi làm sao lo đến người khác.

Cát Nhược thở ra, rồi nói tiếp:

- Tuệ Nam cô nương, hay là chúng ta quay về, đợi đến khi ta tìm được sư phụ luyện thành võ công cái thế sẽ tiêu trừ giải nạn cho bá tánh Hàm Dương.

- Công tử nói nghe tức cười quá. Đợi công tử tìm được sư phụ, lại còn luyện thành võ công tuyệt luân thì e rằng bá tánh Hàm Dương đã trở thành ma hết trơn rồi.

Tuệ Nam dứt câu, áp tay vào lưng Cát Nhược đẩy tới trước. Nàng vừa đẩy vừa nói:

- Nam nhi đại trượng phu, thấy nguy đi trước, thấy hiểm cũng không sồn lòng. Ta sẽ bọc hậu phía sau, còn công tử đi tiên phong phía trước, thấy quỷ diệt quỷ, thấy ma trừ ma. Đó mới là kẻ trượng phu đại nghĩa.

Cát Nhược tiu nghỉu quay lại :

- Nàng...

Thấy cặp mắt Tuệ Nam sắc như dao, lạnh lùng điểm vào tâm tình mình, Cát Nhược không dám nói, đành nghiêng răng quay lưng đi tiếp, nhưng trước khi dợm bước, gượng nói với Tuệ Nam:

- Nàng đi sau đừng bỏ ta nghe !

- Tất nhiên Tuệ Nam này chẳng bao giờ bỏ công tử đâu.

Lấy một hơi chân khí thật sâu. Cát Nhược giơ thẳng ngọn đuốc, xam xam tiến thẳng vào đầm quái thú. Đi mà tim vừa đập thùm thụp, miệng không ngừng lải nhải:

- Thổ địa thần linh ở chốn đầm rồng này linh thiêng thì đừng hại đến thiếu gia.

Đi mất một chập sau, Cát Nhược nhận ra chỉ còn mỗi một mình trong khoảng không gian tĩnh mịch và u ám này, liền dừng bước quay lại:

- Tuệ Nam cô nương...

Cát Nhược giật mình, bởi không thấy Tuệ Nam đâu nữa cả. Giật thót ruột vì sự biến mất của Tuệ Nam, Cát Nhược hoảng quá, quơ luôn cây đuốc, miệng thì hét lớn:

- Tuệ Nam... Tuệ Nam cô nương. Cô nương đi đâu rồi. Sao cô nương lại bỏ tiểu gia chứ ? Tuệ Nam... Tuệ Nam...

Không có tiếng Tuệ Nam đáp trả lời lại, uất khí trong kinh mạch Cát Nhược tràn lên, bởi ý niệm nghĩ rằng Tuệ Nam đánh lừa mình vào chỗ chết rồi lẳng lặng bỏ đi. Cát Nhược liền chửi đồng:

- Tuệ Nam, con tiện tỳ thói tha Người tính dăng sinh mạng của tiểu gia cho quỷ nhập tràng phải không? Quân cầu trệ ! Đồ khỉ... Người tàn nhẫn... tiểu gia có chết cũng biến thành quỷ theo người hoài luôn...

Vừa chửi đến đây, Cát Nhược đảo mắt nhìn quanh, định thần mới phát hiện hai đốm sáng xanh từ trong một khe đá chiếu về phía mình.

Cát Nhược thấy hai đốm sáng xanh rờn đỏ, tay chân đã rụng rời té ngổ xuống đất, miệng bật ra tiếng than:

- Ồi trời ơi... Tiểu gia phen này... Phen này chẳng còn cách gì cứu mình được nữa.

Hai đốm sáng xanh lè đỏ vụt tắt rồi lại hiện lên.

Cát Nhược chiếu nhãn lực, cố nhìn thấu màn sương đêm để nhận ra hai đốm sáng xanh đó là giống quái vật gì. Nhưng màn sương dày đặc che kín, dù Cát Nhược đã nhướng đến muống tét cả hai mí mắt, vẫn không định hình được hai đốm sáng kia là thứ gì.

Sợ quá đành liều, Cát Nhược xĩa ngọn đuốc tới trước rồi từ từ tiến lên từng bước một.

Cát Nhược giật nảy mình khi nhận ra hai đốm sáng xanh rờn đỏ chính là cặp mắt của người nào đó bị nhốt trong khe đá.

Cát Nhược chồm lên:

- Ê ! Người... người là ma hay là quỷ ?

- Người đến sớm quá đấy. Vương tiểu thư chưa đến giờ cúng nạp.

Cát Nhược nheo mày:

- Hình như người đang chờ một người nào phải không?

Người bị nhốt trong khe đá chớp mắt:

- Tiểu tử, người là ai ?

Người đó vừa nói, vừa chìa cánh tay khẳng khiu ra ngoài khe đá. Ngay lập tức một hấp lực mạnh tợ ba đào cuốn lấy Cát Nhược nhấc bổng lên, kéo về phía khe đá. Chỉ trong chớp mắt, khi Cát Nhược định thần được thì yết hầu đã lọt thỏm trong năm ngón trảo công cứng như thép của quái nhân rồi.

Đối mặt với một quái nhân có khuôn mặt choắt tợ như mặt dơi, hai hàm răng sâu sâu chìa ra bên ngoài, nước da tái tã như da xác chết, cặp mắt thì xanh lè như mắt mèo, hồn vía Cát Nhược như muốn tan ra thành khói.

Quái nhân nghiêng răng nói:

- Tiểu tử người là ai ?

Cát Nhược há họng, lắp ba lắp bắp:

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng... không phải...

- Người tên là cái gì ? Người không biết tên người sao ?

Cát Nhược nhăn nhó:

- Lão tiên bối không biết tên tiểu bối chứ tiểu bối thì biết rành lão tiên bối.
- Tiểu tử biết ta ?
- Tiểu bối được lệnh của người đó đến đây, nên phải biết tiên bối chứ.
- Vô Thân giáo sai người đến à ?

Cát Nhược gật đầu lia lịa.

- Đúng... Đúng... Vô Thân giáo chủ sai tiểu bối đến chăm sóc cho lão tiên bối.

Quái nhân gần từng tiếng:

- Tên ác nhân đó tốt như vậy sao? Tiểu tử, người đừng gian ngôn với lão phu. Người tưởng ta không biết sao, ác nhân sai người đến với dụng ý gì ? Nói mau, bằng không lão phu sẽ móc yết hầu người.

Cát Nhược la lớn lên:

- Khoan, khoan móc yết hầu tiểu bối...

Quái Nhân cười gằn, rồi nói:

- Phải ác nhân muốn dùng người để lấy tấm bản đồ Bách Linh động phải không ?

Cát Nhược lắc đầu:

- Làm gì có chuyện đó. Tiểu bối không có ý lấy bản đồ bản điếu gì đâu...
- Tại sao người lại mò đến đây ?

Tiếng ào ào quái lạ lại phát ra, Cát Nhược xuống giọng:

- Lão tiên bối có nghe tiếng gì không ?
- Đó là âm thanh do những thân cây trụi khi gặp gió phát ra, nên vùng này mới có tên là đầm quái thú.
- Thì ra là vậy. Tiểu bối chẳng qua vì âm thanh dị hoặc đó mà mò đến đây.
- Người nói sao ?
- Quả thật như vậy đó. Tiểu bối vốn là người phương xa đi ngang qua đây, nghe tiếng kỳ lạ nên mạo muội đột nhập vào, may mắn gặp được tiên bối, kỳ nhân cái thế. Cát Nhược này có mắt không trông mong lão tiên bối bỏ qua cho.
- Có đúng như vậy không ? Hay là lão phu moi tìm người dạng rõ trắng đen?

Cát Nhược khoát tay:

- Tiên bối đừng làm như vậy. Moi tìm vẫn bối thì Cát Nhược này đâu còn sống được nữa. Mà tìm vẫn bối nhất định không thể có màu trắng hay màu đen, mà nhất định là màu đỏ.
- Màu đỏ càng tốt.
- Trời đất ơi ! Tim vẫn bối không phải màu đỏ.

- Thế thì màu gì ?

Cát Nhược nhãn nhó:

- Hình như màu xanh !

- Lần đầu tiên lão phu nghe nói có trái tim màu xanh, tim màu xanh nhất định là một thân vật, để lão phu nhìn qua xem!

Cát Nhược lắc đầu:

- Không phải màu xanh mà là màu tím.

- Màu tím... ngộ thật !

Cát Nhược xuống giọng, nói:

- Lão tiên bối ơi. Cát Nhược vô tình mò vào đầm quái thú này làm kinh động đến nơi tịnh sư của tiên bối, chết cũng được rồi. Nhưng có một điều là chết đi lòng vẫn không sao yên được.

- Tại sao người chết mà lòng chưa yên, người có tâm sự gì chẳng ?

Cát Nhược bật khóc thổn thức, rồi nói bằng giọng nghẹn ngào:

- Vốn vẫn bối nằm mơ, thấy mình đang được ân sư cái thế kỳ tài. Vị ân sư đó có tín vật là một con dơi sắt lên nước đen sì.

Quái vật hỏi giạt giọng:

- Con dơi sắt ư ! Vật đó đâu ?

Cát Nhược liền thò tay vào túi lấy luôn con dơi sắt ám khí đã gây trọng thương cho Bạch nhi.

Quái nhân cầm ngay cánh dơi:

- Đây là ám khí của ta !

Cát Nhược mở tròn hai mắt, thốt luôn:

- Sư phụ...

- Lão phu mà là sư phụ của người à ?

- Sư phụ ! Cát Nhược mong mãi gặp sư phụ lâu lắm rồi vì đệ tử do thần mạch bảo sư phụ chính là người có ám khí cánh dơi này.

Quái nhân chớp cặp tinh nhãn xanh rờn.

Cát Nhược nói tiếp:

- Sư phụ Ơi ! Sau khi được thần nhân báo mộng. Cát Nhược liền khăn gói lên đường tìm ân sư, và chẳng may bị ma nữ truy đuổi quyết giết bằng được.

- Tại sao ma nữ lại muốn giết người ?

- Vì ma nữ biết đệ tử có tín vật của sư phụ.

- Ma nữ đó là ai ?

Cát Nhược ngập ngừng.

Quái nhân hỏi gần luôn:

- Người nói đi. Ma nữ đó là ai ?

- Ma nữ chính là Bạch Hạc tiên cô. Thị bức ép đệ tử vô cùng, và chỉ muốn đệ tử chết không toàn mạng mà thôi.

Miệng thì nói như vậy, nhưng trong bụng Cát Nhược lại nghĩ thầm:

- Lão quái vật, thả tiểu gia ra, tiểu gia sẽ chuồn ngay. Lão đừng hòng bắt tiểu gia bái làm sư phụ. Nhìn bộ mặt của lão, tiểu gia đã không ngủ được rồi.

Quái nhân nhìn thẳng vào mặt Cát Nhược:

- Ma nữ Bạch Hạc tiên cô khi nãy đi sau lưng người có phải không ?

Cát Nhược giật thót ruột, bụng dạ rối bời. Chàng không thể nào tin được, lão quái nhân này có thể nhìn xuyên qua màn sương dày đặc hơn hai dặm như vậy.

Nhưng nghe lão nói thì quả đúng như vậy thật, nếu lão không thấy sao lại khẳng định Tuệ Nam đi sau lưng chàng.

Cát Nhược bật khóc:

- Sư phụ. Đúng ả đó chính là ma nữ Bạch Hạc tiên cô. Thị biết đệ tử có tín vật của sư phụ, liền bức ép đệ tử đi trước, đặt dùng đệ tử làm mồi đỡ hứng sự trừng phạt của sư phụ.

- Ma nữ thật là quá quái !

Quái nhân, bất ngờ nhắc bổng Cát Nhược lên, và chỉ một cái phất tay rất nhẹ của lão, thân ảnh của chàng như chiếc pháo thăng thiên bay vọt lên bầu trời.

Vừa quãng Cát Nhược, quái nhân vừa cong năm ngón tay phát tác cách không bắn ra một lúc năm luồng chỉ tạo thành một chùm tia sáng xanh lè, phóng vút về phía cây đại cổ thụ gần đó.

âm !

Cây đại thụ bật cả gốc, đổ kênh ra đất bởi ngọn khí chỉ mạnh tựa ba đào do quái nhân phát tác. Từ cây đại thụ, Tuệ Nam phi thân ra, ngọn ngọc tiêu điểm về phía quái nhân, ngay lập tức có một đạo bạch quang lóe lên, ngoằn ngoèo như một tia sét nện thẳng vào chỗ khe đá.

Vừa phát tác khí chỉ đánh vào đại thụ, quái nhân vẫn có thể tụ trung khí lực, phóng tiếp theo một đạo chỉ công đón đạo bạch quang của Tuệ Nam.

âm !

Tưởng chừng như có hai luồng sét trời chạm thẳng vào nhau, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, khiến cho hai tảng đá khổng lồ cũng phải lung lay.

Tuệ Nam chọi thẳng một đạo khí chuồng với quái nhân, thân ảnh lướt luôn về sau hai trượng, thân sắc biến đổi qua màu tai tái, chứng tỏ nội khí của nàng còn kém xa lão quái nhân.

Cùng lúc, thân ảnh Cát Nhược từ trên cao rơi xuống, và lão quái nhân chỉ đảo cổ tay lại bất cứ lấy yết hầu chàng.

Lão quái hỏi:

- Tiểu tử. Ma nữ chính là ả phải không ?

Cát Nhược cố quay đầu lại, mặc dù không thấy Tuệ Nam, nhưng cũng gật đầu đáp liều:

- Đúng như vậy đó sư phụ. ả ma nữ đó đã bức hiếp đệ tử.

- Người không biết ả là đệ tử của Tiên Hạc cô phụ à ?

Cát Nhược giả vờ lắc đầu:

- Đệ tử không biết.

Lão quái nhân lia luồng quái nhãn vào mặt Cát Nhược:

- Lão phu nghi ả là đồng bọn với người.

- Sư phụ nghi vậy thì hãy giết đệ tử đi. Đệ tử nói lời thành thật.

- Được ! Để lão phu dụng người làm vũ khí tiêu trừ ả. Nếu người không chết, nhất định lão phu sẽ nhận người làm đệ tử.

Quái nhân vừa nói vừa nâng Cát Nhược lên, đồng thời từ tâm trung bản thủ của lão, xuất kỳ bất ý phát tác một đạo hấp công vô hình, vô thanh, nhưng quán chặt lấy thân ảnh chàng.

Quái nhân hét lớn một tiếng, thân người của Cát Nhược bắn xẹt đi như một hòn đá khổng lồ công thẳng vào Tuệ Nam.

Cát Nhược chới với sa sầm mặt mày, và chỉ nghe tiếng gió rì rì bên mang tai mình, tay chân thì cử động không được, Cát Nhược đành nhắm mắt với ý niệm:

“Chết ta rồi !”

Cát Nhược bất đắc dĩ trở thành vũ khí của quái nhân công thẳng vào Tuệ Nam. Nếu Tuệ Nam dụng ngọc tiêu chống trả lại, chắc chắn chàng sẽ khó toàn mạng.

Tuệ Nam nhác thấy bóng Cát Nhược lao vào mình, liền điểm mũi hài trở luôn khinh thuật phiêu bồng lướt lên cao, đồng thời từ hai ống tay áo bạch y trắng nõn của nàng xuất hiện hai đường dây lụa, nhanh như lốc cuốn quán chặt lấy Cát Nhược.

Thế là chỉ trong tích tắc, Cát Nhược trở thành vật xâu xé giữa quái nhân và Bạch Hạc tiên cô.

Thật ra, nếu Cát Nhược không thọ nhận mật giao long sắp hóa rồng, mạch cốt đã thay đổi, có lẽ thân thể chàng bị xé làm hai bởi hai lực kinh đối kháng nhau.

Tuệ Nam ra sức kéo ghệt Cát Nhược về phía mình, quái nhân cũng trở thân khí dụng hấp lực kéo ngược trở lại... ở giữa, Cát Nhược tưởng chừng cơ thể mình đang dần dần bị banh ra làm hai.

Chàng quá tức tưởi vì sự vô dụng của mình, nên vận tất cả sức mình hét lên một tiếng:

- A...

Cùng với tiếng hét khủng khiếp đó, Cát Nhược gãy giữa, chính lúc đó thân lực tiềm âm trong người chàng phát tác ra.

âm ! âm! âm

Hấp lực của quái nhân bị cắt đứt tan vào hư vô, chẳng để lại giấu tích gì. Bên đây thì hai mảnh vải lụa trắng của Tuệ Nam cũng bị đứt từng đoạn.

Quái nhân thốt lên một tiếng ngạc nhiên:

- ý...

Tuệ Nam cũng chẳng khác gì dơi tinh, thoát luôn ba bộ.

Chỉ trong khoảng thời khắc tích tắc đó thôi, Cát Nhược rơi phịch xuống đất, chàng ọ người đứng lên, vẻ mặt hăm hăm chỉ tay vào mặt Tuệ Nam:

- Người muốn giết tiểu gia !

Chàng quay lại phía quái nhân:

- Cả lão quái vật cũng vậy. Tiểu gia không thù không oán, lão cũng muốn phanh xác ta ra.

Đoạn chàng ngoe nguẩy đứng lên:

- Tiểu gia đi. Các người ở lại đánh nhau đến chết cũng mặc.

Cát Nhược vừa chửi và tính bỏ đi, nhưng Tuệ Nam đã tràn người qua cản chàng lại:

Bên kia quái nhân thét lên the thé:

- Tiểu tử, dừng bước, dừng bước.

Cát Nhược hậm hực nói luôn:

- Ta không biết gì hết !

Chàng hất vai đẩy Tuệ Nam:

- Tránh ra !

Nhưng Cát Nhược vừa dậm bước, thì cơ thể lại cứng ngắt không cử động được. Vốn Cát Nhược chỉ có thần lực tiềm ẩn trong người, còn võ công thì chẳng biết gì, nên bị Tuệ Nam cách không điểm chỉ cũng không hay, đến lúc tính bỏ đi thì cử động không được.

Chàng hốt hải nói:

- Sao kỳ vậy nè. Sao tiểu gia không cử động được ?

Tuệ Nam đặt tay lên vai Cát Nhược:

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng đại công tử đã bị ta điểm huyết rồi làm sao cử động được.

Cát Nhược xấu hổ nói:

- Tại sao nàng lại làm vậy. Mau giải huyết cho tiểu gia !

Tuệ Nam lắc đầu:

- Công tử quên mục đích rồi à ? Chúng ta thâm nhập vào đầm quái thú đã chạm mặt lão quái nhân Phi Thiên Thiết Bức, nhưng chưa lấy được giải dược kia mà?

- Cô nương có muốn lấy thì đến gặp mặt lão mà lấy, ta hết trách nhiệm rồi. Cô nương không thấy tí chút nữa Cát Nhược này đã bị xé làm hai bởi hai người sao?

Lão quái nhân xen vào cuộc nói chuyện của Tuệ Nam:

- Tiểu tử, lão phu không ngờ trong người ngươi tiềm ẩn một nội khí chân nguyên, không thể nào tưởng được, chắc chắn ngươi phải gặp một kỳ duyên gì đó.

Cát Nhược buông luôn một câu lạnh nhạt:

- Nếu gặp kỳ duyên thì tiểu gia chẳng phải đứng như trời trồng thế này.

- Ngươi không biết mà thôi. Giờ lão phu sẵn sàng nhận ngươi làm đệ tử, nhưng ngươi phải giúp lão phu một việc.

Tuệ Nam nhìn lão quái nói:

- Ta biết lão quái đang bị cầm nhốt trong hai tảng đá khổng lồ, và muốn nhờ Cát Nhược đại công tử cứu mình ra chứ gì ?

Lão quái Thiết Bức nhìn sững vào Tuệ Nam, lão nói:

- Lão thì biết tổng ngươi muốn đến chiếm bức bản đồ Bách Linh động phải không?

Cát Nhược cắt ngang:

- Không phải vì tấm bản đồ chết tiệt đó mà Tuệ Nam cô nương bắt tiểu gia đến đây đâu.

- Thế vì cái gì ?

Cát Nhược sảng giọng nói luôn:

- Vì giải được độc trong cánh dơi mà tiểu gia và vị cô nương này phải mò đến đây.

Lão quái bật cười the the:

- Thế thì sao không nói sớm cho lão phu biết, chúng ta có thể trao đổi với nhau.

Tuệ Nam chen vào:

- Lão muốn trao đổi cái gì ?

- Lão phu sẽ giao giải độc đơn, còn hai vị giúp ta lấy lại tự do. Có được không nào?

Tuệ Nam nhìn chằm chằm lão hỏi:

- Lão quái đã bị Bách Diện Nhân nhốt trong hai tảng thiên băng phải không?

- Đúng như vậy. Lão phu đã bị nhốt ở đây gần mười năm rồi, và chỉ nhờ vào sự cung phụng của Vô Thần giáo chủ... mới sống sót mà thôi.

Tuệ Nam lặp lại:

- Vô Thần giáo chủ ! Lần đầu tiên ta nghe cái danh này.

Tuệ Nam suy nghĩ chập lâu, rồi nói:

- Lão quái được tự do, chắc chắn bá tánh bị đại nạn.

- Nếu các người không giúp ta, thì đừng hòng có giải độc đơn.

Cát Nhược nói với Tuệ Nam:

- Muốn có giải độc đơn thì giúp cho lão quái đó đi. Không còn cách nào khác đâu.

Tuệ Nam lại dùng cách không khí chi giải huyết cho Cát Nhược. Chàng quay lại nhìn lão quái, rồi hỏi:

- Làm cách gì giúp lão tiên bối thoát khỏi hai tầng thiên băng đó?
- Người muốn giúp lão phu ?

- Tất nhiên vẫn bối muốn giúp mới hỏi chứ. Nhưng trước khi giúp lão tiên bối, người hãy giao giải độc trước cho Tuệ Nam cô nương đã.

Lão quái lắc đầu:

- Lão phu giao giải độc đơn thì lấy gì tin các người giúp lão thoát khỏi hai tầng thiên thạch này?

Cát Nhược vỗ ngực mình:

- Tiểu gia đã hứa thì nhất định phải làm, lão cứ tin vào Cát Nhược này.

Lão quái xì một tiếng nói:

- Tin ai chứ tin người thì lão phu đi bằng đâu.

Cát Nhược nheo mày:

- Lão quái không tin tiểu gia, nhưng tiểu gia thì tin lão quái. Lão hãy chỉ cách đi.

Lão quái quan sát Cát Nhược từ đầu đến chân, rồi nói:

- Nếu phối hợp chân ngươn của lão và hai người thì chắc chắn sẽ phá vỡ được hai tầng thiên thạch này.

Cát Nhược chỉ tay vào ngực mình:

- Lão quái nói tiểu gia có chân ngươn hộ khí à ?

Lão quái gật đầu:

- Chân ngươn trong kinh mạch tiểu tử có một không hai trên giang hồ . Nếu không có chân khí hộ thể tiềm ẩn bên trong thì khi nãy người đã mất mạng rồi.

- Thế mà Cát Nhược này lại không biết. Tiểu gia có chân khí hộ thể, nhưng lại tuyệt nhiên không biết phát tác ra ngoài.

- Lão phu có cách. Lão sẽ dẫn truyền nội khí qua vị cô nương kia, lấy chân âm của thị rồi phối hợp với chân ngươn của người hợp nhất âm dương khí chưởng, phát tác thành đạo kinh, phá vỡ hai tầng thiên băng.

Cát Nhược lắc đầu:

- Lão quái nói thiếu gia chả hiểu gì cả.
- Người không biết võ công nên không hiểu nhưng Tuệ Nam thì chắc chắn hiểu.

Tuệ nam tiến lên nửa bộ, nàng nói:

- Bốn cô nương hiểu, nhưng khi lão tự do thì trở mặt, làm sao bốn cô nương tin lão được.

- Các người cần giải được độc đơn, lão phu có thể trao tấm bản đồ dẫn đến Bách Linh động. Khi lão được tự do sẽ dùng giải độc đơn đổi tấm bản đồ đó.

Tuệ Nam gật đầu:

- Bốn cô nương đồng ý.

Lão quái nhân liền thả một chiếc túi da về phía Các Nhược, lão nói:

- Tiểu tử ! Đó là tấm bản đồ dẫn đến Bách Linh động, nơi tĩnh tu của thiên hạ đệ nhất nhân, người duy nhất đứng trên thiên hạ.

Cát Nhược đón lấy túi gấm, rồi cúi luôn qua tay Tuệ Nam. Chàng nói:

- Tiểu gia chủ cần mấy món này làm gì, chỉ mong lão sớm trao giải độc đơn để cứu Bạch nhi được rồi.

Chàng quay sang Tuệ Nam:

- Tuệ Nam. Ta và cô nương cùng phối hợp chân khí theo cách của lão quỷ để cứu lão.

Tuệ Nam nắm tay Cát Nhược bước thẳng về phía khe đá. Nàng đưa tả thủ cho lão quái bắt lấy mạch môn, còn hữu thủ thì áp vào lưng Cát Nhược.

Lão quái trầm giọng nói:

- Lão phu bắt đầu dẫn công khí đây.

Lão vừa dứt câu, Tuệ Nam đã cảm nhận một luồng khí hỏa dương nóng hổi cuộn cuộn thấm thấu vào mạch môn của mình. Nàng không ngờ lão quỷ lại có nội công cao thâm như vậy, nếu bây giờ chỉ một chút xao tâm không hợp nhất được hỏa dương chân khí của lão quỷ, thì lục phủ ngũ tạng của nàng sẽ cháy thành tro. Ngược lại, lão quỷ cũng không thể tránh được khỏi bị tẩu hỏa nhập ma.

Tuệ Nam vốn là đệ tử chân truyền của Tiên Hạc cô phụ, một trong ba đại kỳ tài võ lâm, nên đối với nàng việc hợp nhất hỏa dương chân khí chẳng khó khăn gì.

Tuệ Nam vừa dẫn luồng khí hỏa dương của lão quỷ vừa nói với Các Nhược:

- Công tử hãy chuẩn bị tinh thần, tập trung vào hai tảng thiên băng, từ từ dâng song thủ lên ngang ngực, đẩy nhẹ đến khi hai tay áp vào thiên băng. Chân khí hợp nhất của ta sẽ dẫn truyền vào đan điền của công tử. Lúc bấy giờ công tử sẽ có cảm giác ấm ấm dưới vùng đan điền, nhận rõ cảm giác đó, công tử liền dụng tri thức dẫn luồng nội khí vào linh đài, qua mạch môn rồi biến thành kinh lực phá vỡ thiên băng.

Cát Nhược hỏi lại Tuệ Nam:

- Linh đài huyệt ở đâu, và mạch môn là cái gì ?

Lão quỷ Thiết Bức chen vào:

- Tiểu nữ có nói đến hết đêm nay, qua đến ngày mai, lão phu e già cũng chả hiểu gì. Tiểu nữ dùng hợp nhất chân nguyên của lão phu cùng với chân nguyên của tiểu nữ, hòa hợp cùng phân lực tiềm ẩn trong nội đan của gã, mà phát thành kinh lực thông qua chưởng kinh của Cát Nhược.

- Ta biết, chỉ sợ nửa chừng Cát Nhược dùng thần lực cản trở luồng khí lưu thì sợ...

- Tiểu nữ người sợ tính mạng của gã phải không?

- Đúng như vậy. Thần lực trong nội đan của Cát Nhược sẽ đối kháng với hợp nhất âm dương chân khí, y sẽ bị vỡ kinh mạch mà chết, ngược lại ta và lão cũng khó lòng giữ được khỏi bị tẩu hỏa nhập ma.

- Nếu gặp trường hợp đó, thì lão phu và tiểu nữ nhanh chóng thu hồi chân khí.

Lão quỷ nói với Cát Nhược:

- Tiểu tử, người nghe rõ rồi chứ. Một chút sơ xảy của người thôi, hậu quả sẽ khó lường. Người bị chết, lão phu và vị cô nương đây cũng khó bảo toàn tính mạng.

Cát Nhược khoát tay:

- Ậy ! Hai người đừng có lo lắng quá như vậy. Tiểu gia không chết lãng nhách như vậy đâu.

Chàng cười khẩy một tiếng:

- Tuệ Nam, cô nương còn chờ gì nữa ?

- Được lắm. Bắt đầu đây, công tử cẩn thận !

Tuệ Nam dứt lời liền truyền nội khí qua thiên đỉnh Cát Nhược. Đến lúc này, chính nàng cũng phải giật mình, bởi nàng thấy bên trong nội thể của chàng tiềm ẩn một nội khí vô tiền khoáng hậu. Những luồng khí vô hình ấy lưu chuyển hỗn loạn trong kinh mạch của Cát Nhược, nếu để lâu, chắc chắn chính loạn khí đó sẽ khiến Cát Nhược tẩu hỏa nhập ma, cơ thể sẽ nổ tung như quả bom nổ.

Nhận ra điều đó, tâm thần Tuệ Nam khẩn trương lo lắng vô cùng. Nếu bây giờ nàng không hợp nhất cùng nội khí loạn chuyển trong kinh mạch Cát Nhược, thì chính mình sẽ bị những luồng nội lực loạn lưu ấy di hại.

Tuệ Nam truyền âm nhập mật nói với lão quỷ:

- Lão quỷ. Trong cơ thể Cát Nhược tiềm ẩn loạn khí rất là mạnh. Nếu Cát Nhược biết võ công qui tụ được loạn khí thì hai tảng thiên băng có đáng gì. Chỉ tiếc tiểu nữ sợ hợp nhất âm dương chân nguyên khó phối hợp với loạn khí trong nội thể của Cát Nhược.

- Lão phu ở đây lâu lắm rồi, tất cả đều do số trời định đoạt thôi.

Cát Nhược chờ lâu quá vẫn chưa thấy Tuệ Nam dẫn chân nguyên truyền qua mình liền quay lại nói:

- Tuệ Nam cô nương, sao chưa chịu hội nhập chân khí với tại hạ. Bộ cô nương chê chân khí của ta à ?

- Ta bắt đầu đưa khí lực qua hội nhập cùng chân nguyên của công tử đây.

Tuệ Nam vừa dứt câu, vừa dẫn truyền hợp nhất khí công của mình và lão quái sang Cát Nhược. Quả như nàng đã dự đoán, những luồng loạn khí trong nội thể Cát Nhược như nhận ra có chân khí lạ xâm nhập liền nhanh chóng qui tập tạo thành một bức tường vô hình chặn ngang khí công hợp nhất của Tuệ Nam.

Nếu lúc này Cát Nhược biết võ công, thì phối hợp chân khí bản thân với khí âm của nàng chẳng mấy khó khăn, nhưng khổ nỗi chàng lại chẳng mấy may biết vận dụng võ công, nên để mặc loạn khí trong nội thể của mình ngăn cản chân khí của Tuệ Nam.

Tuệ Nam vội nói với Cát Nhược:

- Công tử hãy nghe và thực hành theo ta bằng không chúng ta sẽ chết tất cả.
- Nàng nói đi. Ta sẵn sàng làm theo.
- Hãy dẹp bỏ mọi tạp niệm, để nội khí lưu thông vào đả phá nhằm đốc mạch.

Nghe giọng khẩn khoản của Tuệ Nam. Cát Nhược mới vỡ lẽ tính mạng mình và cả Tuệ Nam đang bị nguy hiểm vô cùng. Nghĩ như vậy, chàng liền thả lỏng cơ thể, liền đó loạn khí hội nhập luôn vào chân khí do Tuệ Nam dẫn truyền qua, thẳng chuyển một mạch đến hai cửa đại huyệt nhâm và đốc.

Cát Nhược nghe đầu óc mình tối sầm lại, kinh mạch căng hẳn ra, và từng cơn tê buốt lan tỏa khắp chân thân mình, bức rức đến độ muốn hét lên một tiếng.

Mồ hôi tuôn ra ướt đầm hai bên thái dương, bất thần nhãn quang của chàng sáng rực lên, hai đại huyệt nhâm đốc đã được đả thông. Loạn khí được chân âm của Tuệ Nam dẫn độ lưu chuyển thông suốt qua ba mươi sáu đại huyệt một cách dễ dàng, rồi quy tập vào đan điền...

Tuệ Nam dụng luôn chân ngươn vừa tụ thành của Cát Nhược, hợp nhất cùng chân âm của nàng chuyển đến mạch môn.

Tuệ Nam nói:

- Công tử phát kinh đi.

Cát Nhược gật đầu từ từ dang song thủ lên ngang ngực, nhẹ nhàng áp vào thiên thạch.

Giữa lúc chàng sắp phát tác nội khí kinh thiên thì có tiếng leng keng phát ra.

Cùng với tiếng leng keng như tiếng chuông đó là hai mươi bốn đước đồng bưng cháy một lượt soi rõ từng viên cuội dưới đất.

Lão quỷ Thiết Bức trong khe đá hốt hoảng nói:

- Muộn quá rồi. Vô Thân chương giáo đã tới.

oOo